

га, то отъ настѣпващата зима, която развихря вѣтрове и ледени фортунѣ, които смразяватъ водата въ гѣститѣ облаци и отъ тѣхъ започва да вали поледица. Тя заоблива съ стѣкло дрѣхитѣ на момчетата, вкочанява ги и тѣ нѣматъ сили да се освободятъ отъ тая ледена броня. Лицата, ржцетѣ почватъ да се пукатъ отъ забиващитѣ се ледени парчета въ кожата. Окопитѣ се пълнятъ съ каша—отъ вода и ледъ и скоро всичко се обшива съ ледената броня, та дори и затворитѣ на пушкитѣ. Какво ли би станало, ако внезапно неприятелѣтъ се опита да атакува! Какъ ще могатъ да се придигнатъ тия заледени защитници, за да се справятъ съ едно нападение!

Кѣмъ деветъ часа неприятелската артилерия засили своя ураганенъ огънь по цѣлата позиция. Каймакъ-Чаланъ, както и въ изминалитѣ дни пламна, буйно и страшно. Дветѣ ужасни стихии сж кръстосани, прегърнати тѣ и се понасятъ надъ кървавата позиция въ вихрено хоро, съ музика — кискането на зловещата смъртъ. Цѣлата позиция се кикоти въ неизмѣримо помрачение и смразява душитѣ на изтощенитѣ борци.

Тукъ надъ нашитѣ глави сж се събрали всички бѣснущащи фурии, степнитѣ урагани, морскитѣ бури и тропически циклони и озлобени слѣти въ една страшна стихийна вихрушка се мжчатъ да разтворятъ кратери въ Каймакъ-Чакънъ и околнитѣ върхове и отъ дънъ земя да измъкнатъ потисканитѣ чудовища на ада и ни довършатъ. За мигъ вѣтроветѣ спиратъ, за да ни дадатъ възможность да слушаме смъртоносния ревъ на таранитѣ, който ни обливатъ съ жупелъ и разкъсватъ на части тѣлата на защитниците, после следъ мигъ, наново завиве, застане, засвири край жглитѣ на канаритѣ и заглуши трѣсъкътъ на гранатитѣ и минитѣ.

И часоветѣ минаватъ и ние свити чакаме... смъртъта си. Тя ще дойде, ако не за менъ, за тоя който е до менъ, но и менъ нѣма да пощади. Отъ тамъ знаятъ, че до като не ни избиятъ до единъ, нѣма да могатъ да завладѣятъ върха. Ние съ труповетѣ си ще го пазимъ, но нѣма да го дадемъ. Ние сме силни и ще устоимъ, не само на огненитѣ стихии, а и на зловещитѣ вихри, които сж се съюзили съ нашия противникъ... съ тирани-